

Nr.2
2020
Årgang 82
- et blad
til glede
og oppbyggelse

SÅKORNET

Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad

Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

Fellesskapet - DER MAN FINNER STYRKE FOR HVERDAGEN...

NOE AV INNHOLDET:

**Oppstart etter
koronatid:**
*Bønnermøter
begynner*

**Stemning og
sommervarme:**
*St.Hans-aften på
Roven*

**Aud og Per Arild
Skaanes:**
*Jesus som styr-
mann og los*

Emanuel Minos:
Å kjenne sin tid

Finn Røine:
*– Vi trenger pinse
på nytt*

**Årets fjelltur til
Guriset:**
Til fjellets høyder

**Torunn og
Yngvar Smerud
Hansen:**
– Gi akt på Ham

For- og baksidefoto: pixabay

Menigheten
EVANGELIESALEN
BERØA
Nordregt. 18 B
0551 Oslo

KONTORADRESSE:
Nordregt. 18 B 0551 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo
Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag og torsdag kl. 10.00-14.00
onsdag kl. 14.00-16.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Per Aril Skaanes
Knut Tusvik
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTI
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

MENIGHETENS NETTSIDE:
<https://www.pmeb.no>

– I mellomtiden ba menigheten...

Apgj. 12:5 Peter ble da sittende i fengselet, og imens ba menigheten inderlig til Gud for ham.

Ordene «i mellomtiden» (imens) som er hentet fra Apg.12,5, er ord som beskriver at noen gjorde noe innenfor en tidsramme. Noe hadde skjedd, og mens de ventet på utfallet, brukte de den tilmålte tiden til noe.

Dette avsnittet fra bibelen forteller oss at apostelen Peter var blitt kastet i fengsel.

«På den tid la kong Herodes hånd på noen av menigheten, og mishandlet dem. Jakob, Johannes `s sin bror, drepte han med sverd.» (Apg. 12)

Nå var Peter også tatt til fange og intensjonen var å henrette Peter etter påske. Kong Herodes så at drapet på Jakob var til glede for jødene, og det inspirerte til ytterligere vold og mord.

Mine spørsmål til deg som leser denne andakten er, hva gjør vi når det handler om liv eller død? Når tiden er i ferd med å renne ut? Hva er det beste vi kan gjøre? La oss lære av den første menighet i Jerusalem.

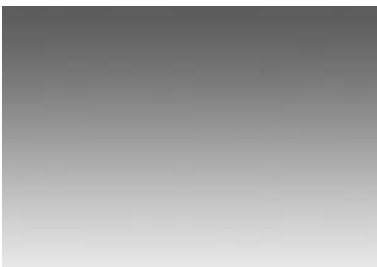
Personlig er jeg ikke imot at folk velger å demonstrere mot urettferdighet og vold, eller iverksette en underskriftskampanje for å vise sin uenighet i det som skjer. Enda mer alvorlig blir saken når noen blir tatt av myndigheter uten dom og rettferdighet, og blir satt i fengsel og henrettet for å tilfredsstille folket.

«Og da Herodes så det var til

glede for jødene, gikk han videre og grep også Peter» (Apg.12.).

At menigheten følte seg usikker på framtiden, er det ingen tvil om. Men hva var deres alternativ? De kunne flykte, fornekte Jesus som sin frelser, eller gå under jorden. De kunne på grunn av motløshet gitt opp alt og sagt: Vi orker ikke mer, nok er nok. Det er kanskje lettere å be når situasjonen blir svært alvorlig, når det står om liv eller død. Og det var nettopp det menigheten gjorde.

I mellomtiden ba de! Min oppfordring til deg i dag er akkurat det

«Gi ikke opp. Det kan se mørkt og uoverkommelig ut i våre øyne, men for Gud er alt mulig.»

samme. Gi ikke opp. Det kan se mørkt og helt uoverkommelig ut i våre øyne, men for Gud er alt mulig.

Situasjonen til Peter kunne nesten ikke bli mørkere og mere

håpløs. Han ble passet på av 16 vaktmenn. Innelåst bak tre jerndører og bundet med to jernlenker. Som om dette ikke var nok, var det to vakter som lå ved hans side i fangerommet. Kan det se mer vanskelig ut enn dette?

Hva gjorde menigheten i Jerusalem? I mellomtiden ba menigheten inderlig for Peter, og de ble bønnhørt.

«Natten før Herodes skulle føre han frem, sov Peter» (Apg. 12), men menigheten våket og ba.

Du har et dypt ønske om at barn og familie skal bli frelst, syke mennesker helbredet, de som er bundet av mørkets krefter skal bli satt fri. Da er dette veien å gå. Menigheten i Jerusalem samlet seg ikke for å diskutere om bønner hadde noen effekt. Nei, de ba inderlig fra sitt hjerte på grunn av de løfter som Gud har knyttet til bønn. De ble bønnhørt.

Skulle du lese videre i dette kapitlet fra apostlenes gjerninger, vil du se at Peter som de ba for, fikk oppleve at lyset ble tent, lenkene falt av, han tok på seg beltet, skoene og kappen, og ble ført forbi mange vakter, igjennom tre porter og ut i frihet.

Vi venter ikke bare på en fin tid med gode dager, men vi tror på et åndelig vendepunkt over vårt folk og land. I mellomtiden gjør vi som menigheten i Jerusalem, vi ber inderlig til Gud.

*Finn Røine
forstander*

Venstre: Per Arild Skaanes ledet bønnemøtet.

medlemmer møtte opp. Alle var begeistret for å kunne møte til bønn igjen, etter at menigheten gjennom flere uker har måttet stenge dørene på grunn av fare for korona-smitte. Det kom tydelig frem under samtaler før- og etter møtet hvordan man hadde savnet bønnefellesskapet.

Bønnemøtet som blir arrangert hver onsdag, er et av menighetens attraktive arrangementer. Her får man anledning til å åpne seg i bønn til Gud, og selv bli bedt for dersom man føler behov for det. Man får være en del av menighetens fellesskap.

Det er Aud og Per Arild Skaanes som er ansvarlig for møtene.

Guds nærvær

Per Arild åpnet med en hilsen hvor han understreket hvor viktig og godt det er angående samfunnet med hverandre. Det er oppbyggende for troen vår, et sted hvor vi kan få oppleve Guds nærvær. Det forteller Guds Ord oss.

– Bønn og samfunnet med hverandre er for oss troende veldig viktig. Vi trenger næring for kristenlivet vårt, sa han.

– Det står at det skal bli vanskelige tider, og vi har Jesus å gå til under slike omstendigheter. Vi kjenner at det er noe som rører på seg inni oss.

Stol på Herren

Aud Skaanes uttrykket sin glede og takknemlighet for Guds bevarende makt: Hun

Oppstart etter koronalukking

Onsdag den 27. mars startet vi opp med bønnemøtene våre igjen, og et 20-talls medlemmer- og ikke-

Over: En gruppe av menighetens venner og tilhørige var møtt frem.

refererte til Salomos Ordspråk 3, hvor vi leser: «Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke

på din forstand». Hun konkluderte med at Gud er trofast, og kan gjøre langt mer enn hva et men-

neske kan forstå.

Det var Synnøve Rahm som ledet den musikalske siden under møtet.

Velsign andre

David Wilkerson (født 19. mai 1931) var en amerikansk vekkelsespredikant fra menigheten Assemblies of God. 1962 utgav han boka «Korset og springkniven.» Boka har solgt i 50 millioner eksemplarer og utgitt på 40 språk. Han skrev ellers en rekke bøker om endetiden og ble en av de meste markante amerikanske predikantene på 1970- 80- og 90-tallet. Han kom, både via sine bøker og sine prekener, med en rekke profetier som bidro til å gjøre ham ekstra omtalt. I 1987 grunnla han kirken «Times Square Church» i New York. Wilkerson døde i en bilulykke i 2011.

– Gud sa til Abraham: «Jeg vil velsigne deg i... Din ætt skal alle de nasjoner av den jorden bli velsignet» (1. Mosebok 22: 17-18) Han ble sa, «Grunnen til at jeg velsigner deg, Abraham, er at du kan velsigne alle andre nasjoner.»

Det er klart, veldig få av oss er kalt til å velsigne hele nasjoner, men hver av oss har en krets av familie,

venner og kolleger. Hvor mange i din krets er blitt velsignet på grunn av hva Herren gjør for deg? Er dine venner og familie blitt velsignet av Kristus i deg, når du begynner å velsigne?

Når du begynner å velsigne andre i alle dine prøvelser, skal du vite at Guds hånd av velsignelse er på deg. Dette er hva som skjedde

med David. Når hans fiender ikke viste ham noen nåde, vitnet han: «La dem forbanne, men velsigne du: når de oppstår, la dem være skamfull, men la din tjener gleder seg» (Salme 109: 28). David ropte ut til Gud om hjelp og velsignelse mens hans fiender forbannet ham.

Jesus befaler oss: «Men jeg sier til dere: Elsk fiendene dine, velsign dem som forbanner deg, gjør godt mot dem som hater deg, og be for dem som ulykkelig bruker deg og forfølger deg.» (Matteus 5:44). Hvis du kan holde dette ordet, er du sikkert velsignet av den Herren. Til slutt, de som er blitt velsignet er blitt trukket stadig nærmere til Herren. Gud velsigner aldri uten at Han trekker personen nærmere til seg selv, og

oppfordrer «Kom nærmere til meg.» Økende nærhet til Ham er enda mer av den velsignelse han vil gi. Kanskje du likevel vil si: «Jeg ser ingen bevis for Guds velsignelse i mitt liv. Livet mitt er ikke preget av noen av disse tingene du har nevnt. Hvordan kan jeg få Guds velsignelse?»

Kjære, gled deg! Elsker du Hans ord? Elsker du å komme til Hans hus med andre troende? Har ditt sinn vendt seg til Jesus gjennom denne dagen? Snakker du med ham? Hvis du kan svare «ja» på noen av disse spørsmålene, kan du være trygg på at Han trekker deg nærmere seg og velsigner deg.

David Wilkerson

Vi skal rekke våre hender ut til mennesker i nød:

– La oss ikke glemme mennesker rundt oss

*«Vi håper
at denne
koronasitua-
sjonen som
verden befinner
seg i kan gjøre
noe med
menneskers
holdninger»*

Det var forstander Finn Røine som uttrykte dette og brukte som hovedbudskap under menighetens første møte etter at korona-restriksjoner trådte i kraft.

Fra myndighetenes side var det iverksatt forbud om å samles i alle landet menigheter og forsamlinger på grunn av fare for smitte. Etter noen uker ble det imidlertid tillatt for maksimalt femti personer å treffes i et forsamlingslokale. Menigheten vår kunne åpne dørene.

Medlemmene som var møtt frem kom med takknemlighet og glede over å få komme sammen

igjen siden møtene hadde vært et stort savn.

Røine talte ut fra Apostlenes gjerninger kapittel tre der vi leser om Peter og Johannes som

Under: Jon Brammer ledet møtet.

Over: Unni og Raymond Smenes deltok med sang

møtte en lam tigger da de var på vei inn i tempelet. Han hadde vært lam fra mors liv av, og ble båret dit av andre.

Hver dag la de ham ved den tempeldøren som kalles Den Fagre, for at han skulle be dem som gikk inn i templet, om almisse. Her ble han sittende for å be dem som gikk inn i i håp om hjelp.

Noe å leve av

– Peter og Johannes skulle på møte, og de snakket sammen om Guds store undergjerninger og Hans storhet, sa Finn Røine idet han forteller om hva som skjedde den dagen.

– Der utenfor tempeldøren traff de på den lamme tiggeren. Mannen vi leser om ba om almisse for å ha noe å leve av, og han hadde sikkert forhåpninger på å få hjelp fra Peter og Johannes der de kom imot ham.

Det var mye sykdom og nød, og ingen tvil om at tiggeren trengte hjelp for å få mat og det han trengte for livet sitt, mente Røine, og antydte at mange

syntes at de hadde nok med sitt eget behov for livet.

– Det var sikkert mange som overså tiggeren som satt der, men gikk bare videre. Det gjorde ikke Peter og Johannes. Vi leser at de stanset opp foran den lamme mannen, sa Røine.

Øyekontakt

Finn Røine trakk frem omstendighetene den lamme tiggeren befant seg i. Han kjente ikke de to mennene som sto foran ham, men han hadde forhåpninger om at noe godt skulle skje denne

dagen. Han trengte hjelp, og ønsket at disse to mennene kunne gi han noe.

– Den fattige tiggeren så opp på Peter og Johannes, rekker ut sin hånd idet han ber om almisse. Disiplene hadde medfølelse med den lamme og

Over: Menighetsmedlemmer var med i sangen.

situasjonen han befant seg i, og uttrykte at de ønsket mannens oppmerksomhet. – Vi leser at Peter så fast på ham sammen med Johannes, og sa: «Se på oss.» De ville ha øyekontakt med den lamme mannen som sikker tenkte at nå vil jeg få almisse.

– Peter rakk ut hånden sin mot han, og sa: «Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg. I Jesu Kristi, nasareerens navn - stå opp og gå!» Den sterke hånden rekkes ut mot den svake. Kraften kommer til den lamme tiggeren idet Peter griper

Over: Bjorg Snefrid Fjell tok hånd om pianoet.

Stor nød

Røine la under sin forkynelse spesiell vekt på at vi skal rekke ut våre hender til andre mennesker som trenger vår hjelp.

– Det er mange mennesker som lider nød, også i Norge i dag, sa han.

– Tiggere, det mennesker som lever i stor nød, og har store behov. Må Gud hjelpe oss til å se dem, og til å se hverandre.

– Vi har alle behov for å bli sett, sa han og kommenterte livssituasjonen til mange mennesker som kommer inn i landet i håp om å få hjelp her.

« De ville ha øyekontakt med den lamme mannen som sikker tenkte at nå vil han få almisse »

hånden hans Straks kom det styrke i hans føtter og ankler, og han sprang opp og sto og gikk omkring. Og han fulgte dem inn i templet, hvor han gikk omkring og sprang og lovpriste Gud, sa Finn Røine.

Fortsettelse side 27

Med fjellet
som styrke og
OPPBYGGING

Årets fjelltur i hygge, avslapping og åndelig oppbygging:

En reise til fjellets høyder

Årets menighetstur på Guriset ble også denne gang gjennomført sammen med Saron Grorud.

I naturskjønne omgivelser fikk man være med på en stemningsfull og varm deltagelse. Selv om det ble

noe regn på fredag ga det ikke noen dårlig stemning..

«Naturstien» ble flittig brukt til turer og deltagelse i kunnskap om det som finnes der ute. Det ble gjennomført i oppsatte

grupper som skulle delta og gi svar om de forskjellige fugler, dyr og annet som finnes i naturen. Ettermiddagen ble brukt til å få den riktige informasjonen.

Venstre: Møtet med sang og musikk, vitnesbyrd og forkynnelse fikk full deltagelse.

Under: Mulighet for kaffe var hele tiden til stede,

nen fra de forskjellige grupper. Kveldene ble brukt til møter med sang, vitnesbyrd, andakt og Guds Ord.

Søndag tok man farvel og benyttet dagen til hjemreise.

Under: Maskotten Pandus på Guriset sammen med husfar, Geir Engebretsen, som har sendt inn alle de gode bildene. Vi takker så mye (Foto fra i fjor)

Med søndagsskole-bakgrunn kom de fra hver sin del av landet:

Fikk Jesus som styrmann og los

-Vi er i en kamp-situasjon, og får noen nederlag iblant. Da kan vi rope til Gud om hjelp. Det blir kamper underveis, men uten kamp blir det heller ingen seier

Under en samtale med ekteparet Aud og Per Arild Skaanes en varm sommerdag hører vi begrep som vi er godt kjent med, uttrykk som «nederlag og kamp», og vi forstår at også de er iblant dem som lever i kamp og strid. Livet går ikke på «skinner» for noen av oss, og når de uttrykker «uten kamp, ingen seier», er det en formulering som vi

er veldig godt kjent med. Ekteparet Skaanes er frelst og bevart i troen på Jesus av bare Guds nåde, og ingen ting har man gjort seg fortjent til.

I ung alder fikk Aud og Per Arild overgitt sine liv til Jesus. Han «overtok roret» for å styre dem inn i den retning Han ønsket. Det var det tryggeste for dem begge. Det beste er å

komme inn i Guds ledelse allerede fra unge år av, det gjaldt også dem.

Aud er oppvokst på Jaren i Hadeland, og hennes bestemor var pinsevenn og gikk på Salem på Jaren. Her fikk Aud et grunnlag som hun kunne bygge livet sitt på. Salem ble hennes evangeliske tilknytningsted. Her gikk hun på

Møtt av Jesu
KJÆRLIGHET

Samfunn med GUD I HVERDAGEN

søndagsskolen, og hun fikk med seg grunnverdier som fulgte henne opp i ungdomsårene.

– Bestemor var alltid så trygg, og så ba hun for oss barna, sier Aud.

Selv om hun ikke hadde tatt noe personlig standpunkt angående troen sin enda, hadde søndagsskoleundervisningen satt sitt preg på Aud, og den fulgte henne gjennom ungdomsårene.

– Vi gikk jo begge på søndagsskole, Per Arild og jeg, og på folkeskolen var

kristendomsfaget sterkt vektlagt, og salmene vi måtte pugge satte seg fast i oss. De dukker opp igjen den dag i dag som lagrede skatter, antyder hun.

Forsmak

Da hun var 16 år gammel flyttet hun til Oslo for å begynne i frisørlære, og her fikk hun ny bekjentskapskrets.

– Jeg ble kjent med noen som var pinsevenner og

Høyre: Aud og Per Arild Skaanes lot Jesus overta styringen i deres liv.

gikk i Filadelfia. Noen ganger fulgte jeg med dem på møte, men det ble liksom ikke mer enn det, bemerket Aud.

– Jeg ble ikke skikkelig kjent med noen, og følte at jeg manglet støtte og oppmuntring for å fortsette, sier hun og bemerket at hun likevel hadde troen på Gud. – Selv om jeg ikke fortsatte å gå på møte hadde jeg likevel en sterk tro på Jesus, og jeg forsvarte det kristne budskapet når det ble anledning, sier Aud som hadde fått en forsmak av hva evangeliets budskap kan gi et menneske.

En bønn til Gud

Per Arild Kommer fra Levanger i Nord-Trøndelag hvor han i barneårene fikk undervisning om Jesus, dessuten gikk han på søndagsskolen hvor han trofast var med.

– Jeg vokste opp med mor, far og to søstre utenfor Levanger. Mine foreldre drev en landhandel, forteller han oss.

– En tante bodde også i huset, og jeg var 3,5 år gammel da hun tok seg av meg over en periode. Min mor skulle nedkomme med min yngste søster og trengte avlastning. Tante var en god kristen, så når kvelden kom og det var

leggetid foldet vi våre hender og ba aftenbønn.

Per Arild forteller hvordan han som 12-åring fikk se et syn på himmelen:

– Som barn fikk jeg oppleve og se Gud's skrift over hele himmelen en natt i et drømmesyn. Det ble skrevet på underfullt vis, «Jesus kommer igjen», og det var en sterk opplevelse, som jeg ikke helt forsto betydningen av da.

Hjemmefra

Som 17-åring reiste han ut på sjøen, en tur som skulle vare i halvannet år.

– Tiden gikk, og det ble skole med utdanning i yrkesfag og handel. Det ble også en periode i handelsflåten og utdanning der, forklarer han.

Tross i mye spenning på sjø og i havn kunne det likevel bli vanskelige og tunge tider for en ungdom som var langt hjemmefra.

– Det ble av og til ensomme stunder om bord på en båt. Jeg husker spesielt juleaften, hvor savnet etter mine nærmeste og kjære var spesielt sterkt, og jeg befant meg på andre siden av jordkloden. Det var som å oppleve å være forlatt, så jeg gråt og ropte til Jesus i min nød i den situasjonen

Fortsettelse s. 21

I løpet av sommertiden
fikk menigheten en variert,
og fin forkynnelse av
forskjellige som talte i
menigheten.
Vi opplevde at det var godt
å være tilstede, og beriket
av påminnelser i Guds Ord
kunne vi styrket gå inn i en
ny uke.

Raymond Smenes:

*«Når Gud kaller
og vi gir
gjensvar og sier,
– Gud det er i
orden, da starter
forberedelsesti-
den for tjeneste.
Gud tar oss
alltid på ordet»*

Raymond Smenes
talte og minnet
menigheten og for-
beredelsestiden for en
kristen.

– Guds første prioritet er å
fjerne oss og sette Kristus
inn ved makten i våre liv.
Det er bare plass til én
Herre, det blir enten du og
jeg eller Jesus som blir
Herre, sa han.
Smenes understreket at
den som aksepterer Jesus
som sin Herre er skyldig
til å sette Ham på
førsteplass i livet.

Egil Johansen:

*«Herren har
omsorg og sørg-
er for sine. Vi er
Hans sendebud.
og Han vet hva
vi trenger til for
hver eneste dag»*

Evangelist Egil
Johansen besøkte
menigheten og ga
oss evangeliet gjen-

nom sang og tale. Han
hadde budskap om Guds
nærhet og tilstedeværelse
for oss alle.

Han konkluderte med at
Gud er trofast og støtter
oss under enhver situasjon
vi kan komme i.
– Vi har trygghet i Guds
hånd, og får det vi trenger
for livet, og så er det av
bare nåde. Herren sørger
for sine, sa han.

Gunnveig Færøy
Knudsen:

*«Jesus kan
komme gjennom
stengte dører, og
i Hans nærhet
opplever vi at
frykt og angst
forsvinner»*

Gunnveig Færøy
Knudsen tok
utgangspunkt fra
da disiplene hadde

låst seg inne i frykt for
jødene. Hun talte om angst
og redsel som hadde kom-
met over disiplene, og
som også kan komme over
oss i dag.

– Disiplene visste jo det
jødene hadde gjort med
Jesus, og tenkte sikkert-
hva skjer hvis de tar oss?
De kommer til å føre oss
inn i det dypeste mørke, sa
hun.

– Om vi kaller Ham Herre er vi også skyldige til å gjøre det han ber oss om ved å gjøre. Dersom det er to Herrer i ditt liv blir det lett borgerkrig, sa han.
Raymond Smenes konkluderte med at Gud gir oss hjelp og retledning mens vi er på jorden.
– Han har gitt oss Den Hellige Ånd som er en iboende salvelse, og som lærer oss alle ting. Den Hellige Ånd bruker ordet, og åpenbarer dets sanne betydning, sa han.
Smenes konkluderte med at det vil være en helliggjørelsesprosess for den som lever med Gud.

– Det vil starte en prosess som kalles helliggjørelse, hvor vi avtar og Jesus vokser.

– Da blir vi steg for steg forvandlet, og blir ikke som en glemsom hører, men en gjerningene gjør, sa Raymons Smenes.

– Det blir som mannen med målesnoren som måler opp atten tusen alen, og vi beveger oss inn i en ny virkelighet og kjenner vannet stiger oppover helt til vi en dag da vi må kaste oss på svøm i nådens hav, sa han.

Raymond Smenes talte om Guds kall og forberedelser.

Fotos: Geir Engebretsen

Johansen presiserte at vi har forskjellige tjenester, og de er alle like verdifulle for Gud.

– Vi er Hans ambassadører og sendebud. Derfor er det viktig at vi følger Guds ledelse når Han vil oss noe, sa Johansen.

– Vi er alle like verdifulle for Gud, Han gjør ikke forskjell på folk, sa han.

Johansen som har reist og forkynt evangeliet i mange år understreket at vi alle kan bli trette og utslitte, men Herren gir hjelp og støtte i alle situasjoner vi kan komme i.

– Vi kan alle bli komme i vanske-

ligheter, og noen ganger også i mørke, men Jesus slipper oss ikke. Når vi er trette og slitne, sier Guds Ord at Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har gir Han stor styrke. Det har jeg selv erfart mange ganger, sa han.

Egil Johansen avsluttet med en påminnelse til forsamlingen.

– Vi har noe i vente bak død og grav, da skal vi løftes opp for å møte Herren.

– Gud ser til hjertet, og salig er den rene av hjertet, sa han.

Egil Johansen forkynte om Guds godhet og trofasthet.

Hun belyste situasjonen som Jesu disipler befant seg i.

– Frykten kan overta sjel og sinn. De var livredde for at jødene skulle finne dem, og legge dem i lenker.

Hun kommenterte koronasituasjonen som vi befinner oss i.

– På tv gikk det informasjon hele dagen, nå det er mange som er døde, hva kan vi gjøre?

Hun forklarte at man må ta sine forhåndsregler.

– Vi gjorde det som skulle gjøres, være forsiktige og holde oss inne. Det er faktisk mange som er redde enda, og vi må ta de forhåndsre-

gler vi skal, mente hun.

Gunnveig påpekte at Jesus kan åpenbare seg når man minst forventer det.

– Da disiplene var i sitt mørkeste, sto Jesus plutselig i blant dem.

Han hadde kommet inn gjennom dører som var lukket på grunn av frykt.

– Plutselig sto Han midt ibland dem, og hilste dem med sin fred. Slik er Jesus også i dag, Han hilser oss med sin fred, og freden senker seg ned i våre hjerter, sa hun.

Gunnveig Færøy Knudsen minnet om freden i Jesu nærhet.

Fred Vidar Tveter:

*«Det er viktig å
tenke positivt
om andre men-
nesker, det vil
påvirke oss selv
på en positiv
måte»*

-gleden er en frukt av samfunnet med Kristus. Paulus oppfordrer oss til alltid å glede oss, sa Tveter. Vi fikk besøk av forkynneren og musikeren Fred Vidar Tveter i slutten av august. Han har beøkt menigheten mange ganger før, og han har markert seg som en dyktig, sanger, gitarist, pianist og forkynner.

Gunnar Østrem:

*«Alle som møter
Jesus blir for-
vandlet. Det er
ikke noe annet å
gjøre enn å tro
på Jesus, og gå
inn på en ny og
levende vei»*

-en ny og levende vei for den som følger Jesus.

Gunnar Østrem tok utgangspunkt fra da vismennene fra Østen hadde sett Jesu-barnet i Betlehem. De fikk en guddommelig varsel om å ta en annen vei hjem igjen på grunn av kong Herodes som ville vite hvor Jesus-barnet var, og ville drepe barnet. Østrem mente at den som møter Jesus vil oppleve en forvandling i

Ernst Knudsen:

*«Se, Gud er min
frelse! Jeg er
trygg og frykter
ikke.
For Herren er
min styrke
og lovsang.
Han ble meg til
frelse»*

det ble fokusert på at Herren er vår lovsang og styrke, og det er godt å lovsynge vår Gud. Når man ser seg tilbake i livet, skjønner men hvordan Gud har vært med både i gode og onde dager. – Vi vet ikke hvem som er forfatterne til alle salmene, men én ting har de alle til felles, det er mennesker som opphøyer og gir Gud ære for den Han er, og hva Han gjør. – Når man har fått en per-

Denne gangen talte han om gleden i Herren.

– Vi finner gleden som et nøkkelord i Paulus sine brev, og han understreket hvor viktig det er med glede, sa han.

Fred Vidar Tveter mente at vår innstilling til andre kunne være med til å påvirke våre egne liv.

– Jeg tror at det er viktig å tenke positivt om andre mennesker, det vil påvirke oss selv på en positiv måte

– Paulus gikk ikke rindt omgjeivet negativt tanker, og vi

bestemmer selv hvilke tanker som skal ha om andre.. Glede og positivitet hører sammen, og du og jeg bør la dette bli en hjertesak, sa han.

– Paulus hadde ønsket om å komme som forkynner til Rom, i han endte som fange. Likevel, under disse omstendigheter som han levde under - som fange, kunne han oppmuntre andre til å glede seg, sa Fred Vidar Tveter.

Fred Vidar Tveter mente at gleden er viktig i en kristens liv.

livet sitt, og ta en annen vei.

– Når man møter Jesus vil ting skje med en. Alt blir på en annen måte enn hva det var før, alt blir nytt, sa han.

– Frelse er ikke at man gjør så godt som mulig med livet sitt, men at man tar imot frelsens forvandling. Det blir en ny vei å gå på, sa han.

Han kommenterte den blinde tiggeren, Bartimeus, som satt ved veikanten da Jesus gikk forbi. Bartimeus fikk sitt syn tilbake.

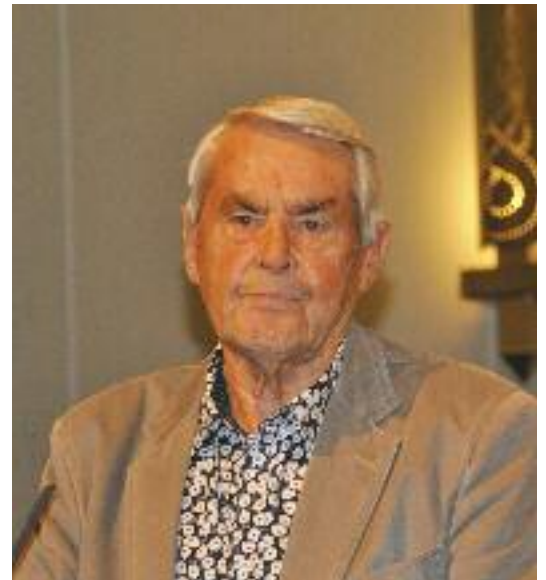
– Han gikk hjem en annen vei en den han kom. Nå kunne han se lyset, sola og menneskene på

en helt annen måte enn før. Slik er det med oss også, vi fikk gå en annen vei.

– Når man blir frelst går man inn på en annen vei. Jesus er veien, sannheten og livet, og den som møter Han får et nytt liv, og en ny livsretning, sa Gunnar Østrem.

Det er 50 år siden han reiste til Afrika som misjonær. Han begynte i Tanzania, og fortsatte etter noen år i Kenya hvor han siden har arbeidet.

– Den som møter Jesus og blir frelst går inn på en ny vei, sa Gunnar Østrem.

sonlig opplevelse med den Allmektige Gud, da kommer lovsangs-tonene frem.

– Lovsangen kommer som et resultat av noe som har skjedd i våre liv, sa han.

Han belyste situasjonen der Paulus og Silas ble satt i fengsel i Filippi. Etter å ha fått mange slag, ble de satt i det dypeste mørke.

– Vi leser i Apostlenes gjerninger om at ved midnattstid holdt de bønn og sang lovsanger til Gud, og fangene hørte på dem og undret seg.

Da kom det med ett et sterkt

jordskjelv, så fengselets grunnvoller ristet. Straks sprang alle dørene opp, og lenkene falt av alle fangene.

Det ble kommentert at takk og lovsang til Gud er ikke betinget av fysisk frihet, men den åndelige friheten som vi har opplevd da Jesus kom inn i hjertene våre.

Paulus og Silas var innelåst, men de hadde friheten i Kristus. Sannheten hadde satt dem fri.

Ernst Knudsen mente at vi kan la lovsangen komme selv da livet er mest problematisk, trist og vanskelig.

Fotos: Per Arild Skaanes

Besøk av ekteparet Smerud Hansen:

– Gi akt på Ham som er troens opphavsmann

*«Troen vår vil
bli satt på prøve,
men vi skal ha
våre øyne festet
på Jesus. Han
gir oss tro og
styrke slik at vi
kan fullføre
løpet»*

Det var Yngvar Smerud Hansen som sa dette han sammen med sin kone, Torunn, var med oss på møte i august. Gudstjenesten var preget av mye sang, vitnesbyrd og tale.

Han refererte til Hebreerbrevet: 12-1-2: *Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kampen vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender.*

Seierspris

– Det har vært spørsmål om man ikke har tro i Norge, folk tror ikke lenger. Troen trenger å bli oppfrisket, og her i troskapittelet blir vi oppmuntret å legge av oss alt som tynger, sa han innledningsvis.
– Når vi har en så stor sky av vitner som har gått foran oss, da skal vi legge av alt som tynger, og ikke bekymre oss for dagen i morgen. Vi blir heller oppmuntret til å legge våre byrder på Ham, og avlegge synden som henger så fast ved oss.

– Så skal vi avlegge ting som stenger for den videre vandring med Jesus, sa han.

Bitterhet

Yngvar Smerud Hansen oppfordret til å være oppmerksom når det gjelder skuffelser gjennom livet, det kan dreie seg om personer som har skuffet eller omstendigheter som har skjedd. La oss gi akt på det slik at det ikke utvikler seg til å bli bitterhet av det. – Paulus advarer oss mot den, og påpeker at vi ikke skal la noen bitter rot få vokse opp i våre liv slik at mange blir skadet av den. En bitter rot kan nemlig vokse opp og ødelegge for oss, og den kan smitte andre mennesker rundt oss, sa han.

Hold fast på troen

Smerud Hansen mente at det kan være farer som ligger på lur, og at vi skal være på vakt.
– Vi skal ikke la oss bli bundet på veien videre. Det finnes dem som bryter løpet, de holder ikke ut, de har ikke krefter nok. Det er viktig at vi fullfører løpet. Paulus sier at det er bare en som får prisen, vi skal fullføre løpet slik at vi få seiersprisen, sa han.

Over: Ekteparet Torunn og Yngvar Smerud Hansen besøkte menigheten med inspirerende sang, vitnesbyrd og forkynnelse.

Guds barn

Han oppmuntret til å holde fast ved troen på Jesus, Guds sønn.

– Blikket vårt skal være festet på Jesus, han er troens opphavsmann og fullender, fastslo Smerud Hansen, men han påpekte at tvilstanker kan komme.

– Det kan hende at tvilstanker kommer iblant, tanker fra den onde, men Jesus er troens opphavsmann og fullender. Det er han som er senteret, og han som skaper troen i våre liv. Vi blir minnet om at alle dem som tok imot ham gav han rett til å bli Guds barn, alle dem som tror på Hans navn. Det er denne troen som vi skal

Til høyre: Aud Skaanes innledet møtet med Guds Ord.

bevare inntil enden, sa han.

– Jesus klarte oppgaven som var tildelt Ham, han fikk en oppgave å komme til denne verden og sone for verdens synd, og det klarte han. Han skulle forlike verden med Gud, å være mellommann mellom Gud og mennesker. Alt dette ble gjort på korset, og han sa selv: «Det er fullbrakt».

Jesus har gjort alt ferdig for oss, sa Smerud Hansen.

En kamp

– Det hender at man får høre at vi kristne gjør så mange feil, og det gjør vi. Likevel skal vi ikke glemme at alt er av nåde.

Ingenting er fortjent, men vi skal bare holde blikket vårt festet til Jesus, sa han.

– Det er en kamp, og noen ganger kan kampen være sterk, antydte han.

– Hvordan skal vi holde ut i kampen? Jo, ved å se på troen opphavsmann og fullender.

Det er Jesus på korset som må være i fokus.

– Vi skal løfte blikket, det er Han som skaper tro i våre hjertene, og vi får tro til å fullføre løpet.

– La oss se på Jesus, og ikke bli trette, men gi akt på Ham. La blikket vårt være festet på Jesus, sa Yngvar Smerud Hansen.

Under: Det ble gitt rikelig tid til sang, og menighetens sangkretser deltok. Pet Arild Skaanes ledet møtet.

– Å kjenne sin tid

Av Emanuel Minos

Vi gjengir en tale fra sommerstevnet til Ordet & Israel i Ålesund 2008. På grunn av talens lengde ser vi det nødvendig å dele den opp i to deler. Del 2 vil derfor komme i neste nummer av Såkornet.

Del 1

Predikerens bok 9:12 – Menneskene kjenner like så lite sin tid som fiskene som fanges i det onde garnet, eller fuglene som blir fanget i snaren. Likesom de, fanges også menneskenes barn i en ond tid, når den plutselig kommer over dem.

– Hjemme i Oslo skrudde jeg på radio, det var vanskelig for det er jo blitt digitalt. Nå strevde jeg litt, men jeg fikk inn den svenske kanalen og det ønskede programmet. Vi har et lignende radioprogram på norsk, «Verdt å vite» heter det.

I dette svenske programmet var det et panel av kyndige mennesker på forskjellige områder, menn

og kvinner. Så kan man ringe inn med spørsmål og kan få svar på det man ønsker å vite.

Akkurat da jeg hadde fått stilt inn radioen etter mye møysommelig arbeide så var det en kvinne som ringte inn. Så sa hun: Hvem var Stefan Zweig?, og idet hun nevnte det navnet så var det akkurat som en klokke som slo i mitt hjerte.

Like etter krigen, da krigen var over reiste jeg til Sverige. Jeg begynte en virksomhet der og var der i mange år.

Da jeg kom til Sverige i 1945 så var dette navnet på alles lepper, Stefan Zweig. Hvem var han da? Jo det skal jeg forklare ganske enkelt.

Han var en forfatter, det vil si, en jødisk østerriksk forfatter.

Da Hitler rykket inn og tok Østerrike og forente det med Tyskland så visste Zweig hva som kom til og skje, og han rømte til Sweitz, så til England, og

derfra til New York. Derfra slo seg ned i Brasil, og bosatte seg der.

Hadde denne mannen levet noen måneder til etter krigen så hadde han fått nobelprisen i litteratur, men han døde like før.

Han har skrevet mange bøker, men én spesielt. Den var på alles lepper da jeg kom over til Sverige, «O dødlige øgoblukk.»

I den boken, og det var kanskje den han skulle få nobelprisen for, der skildrer han tider i menneskenes og verdenshistoriens skjenkestunder.

Han forteller blant annet om Napoleon, en merkelig liten episode. Han gikk rundt på St. Helena. Det var uken før han døde, og da han gikk der så stoppet han opp. Han hadde bare én offiser som fulgte han. Det var vår, og han ser seg om. Så brister han i gråt som et lite barn, og så sier han:

– Jeg skulle gi alt om jeg bare kunne få ni minutter tilbake en tidlig morgenstund.

Hva var det han mente med det at han ønsket ni minutter tilbake?

Man har forsket, man har gransket og har gått inn i arkiver for å få svaret på dette, hva mente Napoleon med de ni minuttene? Om han kunne få ni minutter tilbake. Stefan Zweig tror at han hadde fått svaret; det var den siste dagen Napoleon kjempet i sitt store slag mot engelskmennene.

Det var ved Waterloo. Napoleon følte seg litt uvel på morgen, og han tok seg et bad. Han var matematiker, samtidig som han var en militær. Badet varte i åtte minutter, så satte han seg på hesten sin og red ut, så det hele varte i ni minutter. Det tror Stefan Zweig. Men i de få minuttene så engelskmennene at det var uro i franskmennenes leir.

Da rykket de frem og tok strategiske punkter, ett etter ett i løpet av bare noen få minutter, og når Napoleon var kommet til slagfeltet så var det bare å konstantere at slaget var tapt. Slaget ved Waterloo. Det er dette Stefan Zweig sikter til- jeg skulle gi alt i mitt liv om jeg bare kunne få ni minutter tilbake en tidlig morgenstund. Jeg tenkte på dette da jeg leste det forunderlige bibelverset, kan virkelig et lite øyeblikk bety så meget for et menneske, kan det bety så meget for en hærfører, for et slag, kan det bety så meget for menneskeheten? Bare noen få minutter?

Hva da med våre liv innenfor det evige liv og innenfor det profetiske Ord? Vi går gjennom livet, og det finnes øyeblikk da Gud vil oss noe. Det fins øyeblikk da det profetiske ord har et personlig siktepunkt inn i våre liv.

Salomo bruker et forunderlig billedbruk. Han taler om fisken, og han taler om fuglen. Det er vel de mest ulike dyrearter vi har, fisk og fugl. Hva er det som er likt mellom de to? Salomo

*«Vi går gjennom livet,
og det finnes øyeblikk da Gud vil
oss noe. Det fins øyeblikk da
det profetiske ord har et personlig
siktepunkt inn i våre liv»*

blir i Bibelen kalt for den viseste mann som har levd. Det var ikke bare den jordiske visdommen han hadde, men det var en Åndens åpenbarelse over livet hans.

Og så tar han dette forunderlige bildet, fisken og fuglen, som er så ulike hverandre. Nå sier forskerne noe om dem, de ser så skarpt. Jeg er sportsfisker, og elsker fisk. Når jeg står der med stangen, det kan være ved en elv, eller det kan være ved et vann, og på dypt vann. Hvis fisken der nede i dypet ser en skygge ved overflaten som vibrerer så får man nok sannsynligvis ikke noe napp. Så klart ser denne fisken.

Og fuglen, falken og ørnen, det blir fortalt at falken kan fly over 800 meter over marken, og i et lite tiendedel av et sekund så kan den få øye på et korn eller lite bytte i gresset. I en fart på 250 kilometer i timen styrter den ned mot bakken, og snapper opp dette lille byttet. Så skarpt ser falken. Men likevel så sier Salomo, drevet av Guds Ånd, at det kommer øyeblikk når fisken intet ser, når de går inn i et garn.

Det kommer øyeblikk når fuglen intet fatter, og den går inn i en snare. Så sier Salomo, slik er det med menneskene i en ond tid når den kommer over dem og de ikke forstår seg på tiden. Jeg vil at vi skal se på dette med å kjenne sin tid. Tid er øyeblikk da Gud i sin nåde kaller oss til frelse, når Han vil gjøre noe i våre liv.

1. Mosebok 19:16 – Men da han nølte, tok mennene både ham og hans kone og hans to døtre ved hånden, for Herren hadde barmhjertighet med ham, og de førte ham ut og ledet ham til han var utenfor byen. Det er historien om Sodoma og Gomorra. Aftenskumringen har sen-

ket seg over landskapet, Det ligger to byer der, og de har sannsynligvis ligget der i flere hundre år. Folket der tenkte vel: «Slik som solen går ned i dag går den ned i morgen, slik som livet utfolder seg nå vil det utfolde seg senere.» Men i himmelen, i det evige, så var tiden oppbrukt. Nøden for byen var der, men de ante det ikke, fordi at synden var så stor. Så sender Gud to budbærere, engler.

Jeg har møtt mennesker som sier: Om jeg bare hadde fått et overnaturlig møte med Gud på noen måte da skulle det bli endring hos meg. Hvis jeg kunne få et englebesøk så skulle det være lettere å tro. Så kommer disse to hastig inn, og det som slår meg er det at de kan adressen. De vet hvem de skal tale til. Gud går ikke på måfå, men når han vil noe så går han direkte til den som Han vil nå frem til. Så kommer disse to frem til en mann som sitter i porten, og de kan hans navn. De vet hvem han er. Tenk det står i Bibelen: «Jeg vet hvor du bor.» Gud vet om oss. Han kjenner tiden, men Han kjenner også oss i denne tiden. De to mennene kjente til Lot, og de kom med dette budskapet: «Fly for ditt livs skyld. Fly opp i fjellene for at du ikke skal bli revet med, og se deg ikke tilbake.» Da skjer det noe, og Lot fikk nød for sine omgivelser.

Fortsettelse s. neste side

Da sier han: «Jo, men la meg bare få lov til å advare.»

– La meg få tale til mine svigersønner som skal ha mine døtre.

Jeg har en veldig nød for at vi i den tid vi lever i skal ha nød for våre omgivelser. Vi er satt inn i tiden for å nå tiden. Det er vi som er troende som skal bringe frelsesbudskapet ut i tiden vi lever i. Vi skal bringe det til våre nærmeste først.

Jeg vet ikke hva slags mann Lot var. Det står at han led i sin sjel over de urettferdige handlingene han så der i Sodoma.

Så går Lot til sine svigersønner, men han var rettfærdig. Han var ikke med på de dype syndene som disse stedene var grepet av. Det var sikkert en protest i hans hjerte over det som skjedde, og så går han til sine svigersønner.

Så står det i denne oversettelsen, noe som har rystet meg gang på gang; de trodde han spøkte.

Folk må ikke tro at vi spøker når vi taler om endetiden, folk må ikke tro at det er underholdning vi holder frem, det er alvor mine venner.

Jeg vet at vi lever nå i en tid, så fredfull og vidunderlig som vårt land ikke har opplevet i sin lange historie, og likevel så sier vi allerede på dette møtet, tiden heretter er kort. Vi er nærmere en avslutning enn hva vi aner og forstår. De trodde Lot spøkte, folk må

ikke tro at vi spøker.

Jeg vet ikke hva som skjedde med hans hustru, hun var nok ikke noen dypt fallen kvinne, tvert i mot. Hun var nok en perfekt kvinne på alle måter, men hun vender seg om. Hva det var som fanget hennes blikk, sanser og interesse står det ikke noe om. Nå Jesus taler om sin gjenkomst i Lukas 17:32 da holder han en mektig tale om endetiden. Bilde på bilde bruker Jesus, kaster

tale til oss på en særskilt måte. Vi må kjenne vår tid. Jeg kunne sagt mye om Sodoma og Gomorra, jeg synes det er så mange likhetpunkter med den tid vi opplever nå. Jeg tror ikke folk er verre eller bedre nå enn før, men jeg tror at tidsånden nå er verre, åndsmaktene er verre, og det er derfor vi skal være våkne.

En tid når Gud ønsker en fornyet helliggjørelse av sitt folk, en fornyet hellighet- vi som er troende,

«Tenk det du, i forbindelse med frelse, med tiden, det profetiske ord og i forbindelse med sin gjenkomst, så sier Jesus: – Kom Lots hustru i hu»

det frem, og så er det akkurat som han holder en pause, midt i talen. Akkurat som han kommer litt over til et annet tema, men det er ikke det. Han bryter av i talen, og så roper han ut: «Kom Lots hustru i hu».

Tenk det du, i forbindelse med frelse, i forbindelse med tiden, det profetiske ord og sin gjenkomst, så sier Jesus: «Kom Lots hustru i hu».

Jeg tenkte på det da jeg gikk til dette møtet, om én av oss hadde fått et budskap i fra Gud, og blitt antent så kunne det skje forunderlige ting. Vi roper på vekkelse, frelse og at noe skal skje- det kanskje står på oss. Det kanskje står på at vi får et møte med Gud, at Gud får

vi som kjenner Herren.

Josvas bok 5: 2 – På den tiden sa Herren til Josva: Gjør deg steinkniver og omskjær igjen Israels barn for andre gang.

Israel hadde kommet ut av trellehuset i Egypt, de hadde gått gjennom det røde hav, havet sto på begge sider og de gikk på det tørre. De var kommet over på den andre siden, og de var berget.

De hadde opplevet tørst, og det var kommet vann ut av klippen. De hadde opplevet hunger, og det kom manna ifra himmelen. Israel hadde opplevet fiender, mektige fiender som reiste seg imot dem, og så står Moses og løfter begge sine hender. Han ble trett, og det kom to brødre og

støttet han. Å, om vi kunne støttet hverandre uansett hvilket kirkesamfunn og menighet vi tilhører i denne tid.

Så lenge hendene var løftet opp så vant de seier, disse løftede hender imot himmelen.

Så ble Herrens tjener Moses tatt hjem, og Josva overtar. Han inntar stykke for stykke av løftes-landet som Gud hadde gitt, og jeg kan si; jeg tror det ligger et løftes-land fremfor kristen-folket i våre dager som vi må innta, stykke for stykke.

Men så skjer det noe. Gud taler til Josva. En hel ny generasjon var vokst opp, en ny slekt. Så sier han: – Gjør deg steinkniver og omskjær igjen Israels barn for andre gang.

Nå har vi ikke omskjærelse lenger for vi lever i den nye pakt, men det står i Romerbrevet om hjertets omskjærelse i ånden.

Jeg sa dette om generasjoner, jeg har levet noen tid, og har sånn nød for at den yngre generasjonen får oppleve Herren, ikke bare som et minne, ikke som en historie, men som en åpenbarelse fra Gud. At de skal få oppleve Herren.

Det er bra med arven, men det levendegjør ikke. Hver generasjon må oppleve Gud. Jeg tror særskilt i denne mørke profetiske tiden vi lever i nå så er det så viktig at den yngre generasjonen får oppleve et mektig møte med Gud.

Fortsettelse neste nr.

jeg var i, men uten å tenke på at jeg trengte frelse.

– Det jeg hadde opplevd i barndom og søndagskole hadde satt seg, så jeg visste innerst inne at Jesus var Gud's sønn, og at hos Han var det hjelp å få, bekjenner Per Aril Skaanes.

En kort bønn hadde roet ned tanker og følelser for han. Han legger til:

– Mange år senere hørte jeg en predikant si; «har du ropt til Jesus av hele ditt hjerte en gang i ditt liv, glemmer Jesus det aldri.»

Gjensidig kontakt

Etter en tid senere flytter Per Arild Skaanes til Oslo der han var blitt tilbudt både jobb og husrom.

En kveld gikk han ut på byen, og kom inn på et sted

kalt av Gud, men holdt det for meg selv, forklarer hun.

En drøm

Året etter, i 1971, skulle en del ting begynne å skje for Aud. Det begynte med en drøm hun hadde en natt.

– Jeg så en trone som ble senket ned fra himmelen. På den satt det én i midten, én på hans venstre side og én på hans høyre side. Idet den ble senket ned så jeg en stor skare av mennesker som var kledd i hvite lange kjortler, og de sto og sang lovsanger til Gud. Da våknet jeg av at det var så mektig.

Jeg kom meg ut av sengen, falt på kne og ropte til Jesus om frelse, forteller Aud Skaanes.

Dette året ble også deres datter, Vibeke født, til stor glede for mor og far.

Sammen gikk de på møte.

– Da møtet nærmet seg slutten og ingen innbydelse kom, ropte jeg i fortvilelse til Jesus; kom jeg forgyttes i kveld? Da kom det et budskap i tunger med tydning. Det var Kjell Halltorp og Morgan Kornmo, og Kornmo tydet. Han kom så ned midtgangen, så tilbake

Over: – Vi kjenner Guds trygghet over våre liv, sier Aud og Per Arild Skaanes.

innrømmer han også at han smug-leste i den når han var alene.

– Jeg og mange andre ba for ham, vi ga oss ikke. Etter tre år kom han en dag

«Livet går ikke på «skinner» for noen av oss, og når de uttrykker «uten kamp, ingen seier», da er det en opplevelse av livet som de er godt kjent med»

hvor mange yngre mennesker var samlet. Der fikk han øye på ei jente, blikkene deres møtes, Aud var åpen og blid så de fikk kontakt.

Per Arild spanderte Solo, og så var praten i gang. Etter hvert ble det til at de møttes ganske ofte.

Etter noen måneder ble de forlovet, og før ett år var gått giftet de seg.

Aud tenker tilbake på tiden som har gått, og synes at det var riktig slik som det ble gjort.

– Det var ikke noe å vente med, det skulle være oss to. Jeg var dessuten veldig

Kristent fellesskap

Etter å ha bodd i Trøndelag et års tid, flyttet de i 1972 til Oslo etter at Per Arild hadde fått seg jobb.

Aud begynte nå å kjenne behov for et kristent fellesskap.

– Etter ca. en måneds tid fikk jeg en veldig trang til at jeg måtte på et møte. Jeg sa til Per Arild; – jeg må på et møte, og du må bli med meg, for jeg tør ikke gå alene.

Det var avertert et møte i Filadelfia, så vi kom oss dit. Jeg hadde en veldig trang til å gå frem og bli bedt for, sier hun.

og rett bort til meg og spør; vil du bli med frem og bli bedt for? Det var jo akkurat det jeg ville. Da kom jeg igjennom, og fikk et nytt møte med Jesus.

Etter dette begynte Aud å gå i Maran Ata, ettersom hennes svigerinne gikk der.

Gebursdagsgave

– Hvordan reagerte Per Arild på dette?

Han syntes dette var for fremmed for han, så jeg fikk beskjed om ikke å mase på han om møter. Han fikk en bibel av meg i gebursdagsgave, noe han sier han viste hva det var før han pakket opp gaven. I ettertid

og ville være med på et møte, og den kvelden tok han imot Jesus og ble frelst. Da ble jeg veldig glad og takknemlig til Jesus som ikke bare hører bønner, men også svarer på bønner, forklarer Aud.

Per Arild hadde bøyd seg på et møte i Maran Ata, og sammen gikk de der til de i 1978 meldte seg inn i Evangeliesalen.

– Nå kan jeg juble glad og fri; takk Jesus for at du døde i mitt sted og tilintetgjorde min synd. Han tok straffen jeg skulle hatt, og ga meg et helt nytt liv. Han

Fortsettelse s. 28

Over: Menighetsmusikken møtte opp så fulltallige de kunne være.

Over: Per Arild ledet møtet.

Over: Bjørg Snefrid Fjell var ansvarlig for pianoet.

Kraft til å leve som en kristen:

– *Vi trenger pinse på nytt*

– Man må forberede seg på at vi kan ha vanskelige tider foran oss, men Gud har lovet at vi skulle få kraft. Vi trenger mer av ilden fra himmelen.

Det var forstander Finn Røine som understreket dette under sin tale på 1-pinsedags møte i menigheten.

Han refererte til Den Hellige Ånds kraft som Jesus har lovet den som tror på ham. Dette er en Guds kraft som enhver kristen trenger i hverdagen.

Røine refererte til Apostlenes Gjerninger, og forklarte hvordan 120 disipler hadde kommet sammen i et forsamlingslokale i Jerusalem som ble kalt Øvre Sal. Der hadde de låst seg inne i frykt for jødene.

Plutselig hørtes det et stormvær, tunger av ild kom og satte seg på hver og en av dem, og Den Hellige Ånds kraft kom over dem. Fylt av Guds kraft begynte de å tale i nye tunger, språk som de ikke selv forsto, men som andre kunne gjenkjenne. Disiplene gikk nå ut i Jerusalems gater og fortalte om hva Gud hadde gjort for dem.

– De snakket fremmede språk, og folk ute på gatene hørte at de talte om Guds store gjerninger på deres eget språk. De forundret seg, hvordan kan det være mulig, de er jo vanlige mennesker, men det taler på vårt språk?, sa de.

Åndskraft

I gatene var det masse mennesker som var kommet for å feire pinsehøyti-

Venstre: Forstander Finn Røine talte om pinsens kraft som er tilgjengelig for alle troende.

den.

– Jerusalem fikk et yrende liv i disse dagene. Det var mye mennesker der siden jøder fra fjernt og nær hadde reist langt for å delta. De kom fra Italia, Afrika, Spania, og flere omkringliggende land i Midt Østen for å feire høytiden, sa Røine. Han bemerket lyden av stormvær som hørtes denne dagen, men det var ikke det som var det viktigste.

– Det var en åndskraft som vi i dag trenger mer av, sa han og forklarte om Guds tanker med mennesker.

Utviskede grenser

– I Jerusalem ble dørene for evangeliet åpnet da disiplene gikk ut i Åndens kraft, og det spredte seg ut til alle folkeslag. Mennesker som det før hadde vært et skille imellom, som for eksempel jøder og samaritaner, mann og kvinne, fikk oppleve Guds inngrep og renselse.

Skillegrenser ble nedrevet i Guds kraft, grenser som Gud visker ut når Han fyller et mennesker med sin kraft.

Guds tanker

– Guds visjon er å nå ut til jordens ender med evangeliet, og her er det ikke snakk om bare folkeslag, men bibelen inkluderer alle tungemål. Guds storhet skal forkynnes på alle språk.

Gud elsker alle typer mennesker, og vi skal krysse kulturer.

– Gud kan forvandle kriminelle, korrupte og alle typer mennesker, og når vi engasjerer oss i dette arbeidet har Gud lovet oss kraft og nåde, sa han.

– Gud vil at vi skal være med å bringe evangeliet ut til alle mennesker, og derfor trenger vi mer av Den Hellige Ånds kraft.

– Han er mektig, og han utrufter mennesker til de

oppgaver Han gir den enkelte.

Ny berøring

I apostlenes gjerninger ser vi at Gud er på ferde, og kan vi oppleve Han slik som de gjorde den gang?

Siden det er mange i dagens samfunn som ikke kjenner til evangeliet eller hva pinsens budskap er, må vi være der. Vi må forkynne Guds Ord til en døende verden.

– Folk flest har ikke behov for Gud lenger, og evangeliet er ukjent for de fleste. Derfor trenger vi en berøring, en ny kraft som kan forvandle våre hjerter, sa Røine.

– Det er ikke alle som vet om pinsen, uten at det er noen fine feriedager, sa han, og forklarte at pinsens opprinnelse finer vi i det gamle testamentet. Høytiden samlet en rekke mennesker, og jøder kom fra mange omkring-

liggende land for å delta. Dette skjedde også i apostlenes dager.

– Peter begynner å preke til folket om at dette er Gude verk. Her er det snakk om at Gud gir oss nye hjerter, sa Finn Røine.

Det var Per Arild Skaanes som ledet møtet, og menighetsmusikken deltok med et godt fremmøte. Bjørg Snefrid Fjell spilte piano, og Rune Kjell Larsen på gitar.

Skaanes innledet med Guds Ord, og refererte til dagen da apostlene var samlet på Øvre sal i Jerusalem. De ble møtt av Den Hellige Ånd, og de gikk ut i Jerusalems gater i Åndens kraft og fylde.

Han refererte til Matteus 6:19: ... Samle der ikke skatter her på korden, men samler dere skatter i himmelen der verken tyver eller rust tærer. Våre hjert-er skal være i himmelen.

– Vi er privilegerte dersom vi blir grepet av Jesus, og ikke lar oss bli opphengt av all verdens løgn. Kristendom er liv, og det er hva Jesus har kommet for å gi oss. Vi kan ikke se Den Hellige Ånd, men vi kan se virkningene, sa Per Arild Skånes.

Han var plaget med gikt og flere andre sykdommer:

Ble bedt for, og helbredet

*«Etter mange
års kamp med
sykdom og
plager ble han
helbredet.
Han ble fri, og
krykkene
kunne han
legge fra seg»*

Pål André Joys Wigart hadde flere sykdommer, og en stor del av året var han avhengig av krykker. En dag da han var på møte ble han bedt for, og våknet morgenen etter frisk og helbredet.

Han besøkte menigheten sammen med beboere på Evangeliesenteret. Hans vitnesbyrd om frihet og helbredelse fra sykdom satte sterke inntrykk etter seg.

– Jeg våknet frisk og helbredet fra mine sykdom-

mer, sa han.

Ukvalifisert

Wigart refererte til episoden der Jesus var i byen Jeriko, og tolleren Sakkeus ønsket å få et glimt av han. – Jeg elsker denne historien om Sakkeus, han som var liten av vekst og ukvalifisert på grunn av folkemengden rundt han. Men Sakkeus hadde ett ønske, han ville se Jesus, og klartet derfor opp i et tre som sto der. Han hadde en lengsel i seg. Tenk om vi kunne ha den samme

Over: Ole Petter og Sigve synger og vitner om forvandlingen de har opplevd. Venstre: Pål André Joys Wigart fortalte om helbredelse, frihet og Guds vel-signelser.

lengselen- om vi bare kunne få se Jesus, sa han.

– Mens Sakkeus satt der så kom Jesus bort til treet, og så opp til han.

– Sakkeus hadde nok sine kamper der han satt, men Jesus kjente til dem. Han kjenner også til hva vi har å slite med, og han er i stand til å utfri og hjelpe oss. Vi trenger Guds nåde enhver av oss, sa Wigart.

– Det skjedde noe med Sakkeus, han ble berørt av Jesu kjærlighet, og det kan vi også, sa han.

Sykdomsplager

Wigart vitnet om hva som hadde skjedd med han.

– Jeg hadde psoriasis, plaget med gikt sykdommer og diverse andre sykdommer. En stor del av året gikk jeg med krykker, og flere ganger gikk jeg frem til forbønn i menigheten.

– En dag kom jeg til et

evangeliesenter-møte, og satte meg ned på bakerste benk som tilskuere. Jeg var som Sakkeus, satt på avstand for å se hva som skjedde. Neste dag gikk jeg frem til forbønn, med krykker, og det skjedde noe, forklarer Wigart. Han forteller hvordan han neste morgen da han sto opp, var frisk og helbredet, etter ti år med kronisk sykdom. Han var blitt berørt av Guds kraft, og var nå smertefri.

– Jesus kom for å frelse det som var fortaapt, sa Pål André Joys Wigart.

Han arbeider nå sammen med Evangeliesenteret og informerer om arbeidet som blir gjort, både med rusmisbrukere og matutdeling til de fattige og trengende. Han vitnet om hvordan de gjentatte ganger hadde opplevd Guds hjelp og inngripen i arbeidet.

Ole Petter: Guds godhet og nåde

Ole Petter Olsen er ingen fremmed lenger, han har flere ganger besøkt menigheten.

Over: Aud Årnes ledet møtet.

– Når guttene kommer inn på senteret, uansett hva de har gjort, og hvilken bakgrunn de har, så er Guds nåde enda større. Det gamle er forgangent, og alt er blitt nytt.

– Når jeg ser mange av guttene på senteret, og vet hva de har gjort, og de får oppleve Guds nåde, da blir jeg takknemlig, sa han, og fortalte om litt om sitt eget liv.

– Familie og alle rundt meg hadde gitt meg opp, men jeg fikk oppleve Guds nåde. Jeg fikk erfare at Gud omfavnet meg med sin godhet og nåde, og fikk oppleve at han rensket meg. Når man får kjenne Guds renselse og godhet, da er man fri, og blir aldri med den samme som før, Ole Petter Olsen.

Sigve: Et Nytt liv i frihet
Han arbeider på Brubakken Evangeliesenter, og har fått et helt nytt liv etter at han sa «ja» til Jesus.

– Livet mitt var på full fart ned i det beksvarte mørke. Mange hadde bedt for meg før, og jeg kjente at Gud arbeidet med meg, men jeg ville klare meg selv, sa han.

– En dag ble jeg invitert

Gunnveig Færøy Knudsen innledet med Guds Ord.

Over: Noen av menighetens sangkrefter deltok under møtet.

Over: En god venn deltok med sang.

med på møte av en venn av meg. Jeg gikk, og tok en bestemmelse for hva jeg skulle gjøre med livet mitt. – Selv hadde jeg ikke gjort noen ting. Det eneste jeg gjorde var å si et «ja» til Jesus, og fikk et helt nytt liv, sa han.

– Han har gjort et verk i meg, og jeg fikk leve et nytt liv i frihet. Nå er han min seierskrans, min tilgivelse, sa Sigve.

Rusavhengige får hjelp til å reise seg: – Det nytter å hjelpe

Tekst og foto: Marit Joys Wigart

Merethe vokste opp som misjonærdatter i Afrika, nå gir hun mat og en hjelpende hånd til de som er avhengige av rus.

– En av mine største gleder er å se når gjestene våre drar til rehabilitering og får et nytt liv

Som misjonærdatter, oppvokst i Tanzania, har Merethe Aanestad (55) alltid hatt en brann for å hjelpe mennesker i nød. I dag driver hun Evangeliesenterets tre kontaktsentre i Rogaland med målet om å hjelpe flest mulig til et rusfritt liv.

– Her, la oss legge oppi litt appelsiner også, sier Merethe og begynner å fordele flere nett med appelsiner i matposene som står på bordene utenfor kontaktsenteret i Stavanger, klare for dagens gjester. Rundt henne, under et blå partytelt som er slått opp i tilfelle regn, står tre frivillige arbeidere, alle i full sving med å forberede til

dagens matutdeling som begynner om fem minutters tid.

Hendene er godt vasket, sprøytet med Antibac og iført plastikkhansker, og bordene - hvor maten er plassert - står to i bredden for å skape trygg avstand mellom arbeiderne og gjestene.

Trosser koronakrise

Merethe er bestyrer for Evangeliesenterets tre kontaktsentre i Rogaland: Stavanger, Sandnes, og Jørpeland. Vanligvis inviteres rusavhengige inn til mat og fellesskap innendørs, og en gang i uken holder de også gudstjeneste. Men da koronakrisen traff Norge i slutten av februar måtte kontaktsentrene avlyse alle aktiviteter innendørs og flytte matutdelingen ut på gata. Å stenge var uaktuelt.

– Jeg har så mange gode frivillige arbeidere som hjelper til. Men det er blitt mer travelt enn før, fordi Matsentralen, hvor vi henter mat, har hatt manko på Fjordland ferdigmiddager i det siste, så vi lager nå middagene selv. Det tar så klart mer tid, den skal

lages, pakkes og kjøles. Men det går fint og gjestene er så takknemlige. De takker oss for at vi er her, stiller seg i kø med god avstand når de henter mat, og sier vi må fortsette å holde oss friske så vi kan opprettholde tilbudet, sier Merethe som stadig ber til Herren om at det må være nok mat til alle som trenger det.

Mange rusavhengige kommer, og på en dag i Stavanger kan de fort dele ut i underkant av 100 mid-dager og matposer. Noen våger ikke komme og hente maten selv, i frykt for koronasmitte. Da henter enten venner mat for dem, eller kontaktsenteret kjører maten hjem og leverer på trappen deres.

Fra kunst til rusomsorg

Merethe er oppvokst i Tanzania i Afrika. Bare

Over: Merethe Aanestad mener at fokus bør være å møte rusavhengiges behov så langt det er mulig.

seks uker gammel kom hun til det eksotiske landet, hvor foreldrene skulle jobbe som misjonærer. – Foreldrene mine var sykepleiere og jobbet på sykehuset i Kisarawe. I tillegg startet de barnearbeid i den lokale kirken og holdt bibelgrupper hjemme, forteller Merethe.

Troen på Jesus ble derfor en helt naturlig del av livet hennes.

– Jesus var alltid en virkelighet for meg og jeg tvilte aldri på frelsen. For noen år siden satt jeg og så i et album med bilder fra tiden i Tanzania. Da kjente jeg på en så enorm takknemlighet for årene vi fikk være der, forteller hun. Siden den gang har Merethe alltid brent for å

hjelpe mennesker, spesielt de som ikke så godt kan forsvare seg selv. Men hun er også en kreativ person og gikk to år på Husfliden i sin tid.

– Planen var å bli aktivitør, men det ble ikke noe av, forteller Merethe og ler. I stedet kastet hun seg inn i ulike omsorgsjobber: fengsel, psykiatri, ungdomsarbeid, og rusomsorg.

Hennes første jobb i Evangeliesenteret var som miljøarbeider på Roa på Hadeland i 2005. Roa var Evangeliesenterets første senter og åpnet i 1983. – Mens jeg jobbet der var det jentesenter. Jeg jobbet der i et år, før Roa ble nedlagt og jentene flyttet til Fjordtun i stedet, sier Merethe som den gangen pendlet mellom turusjobben på Fjordtun og en jobb i barnevernet i Stavanger.

Jentesenter og hest

I 2008 kjøpte menigheten Klippen Jørpeland et småbruk i Hjelmeland kommune, i Ryfylke, for å drive et jentesenter, med plass til fem jenter. Merethe ble straks engasjert i arbeidet og forteller entusiastisk om alle dyrene på småbruket som ble til stor glede for beboerne. – Fordi vi hadde hester var det mange hestejenter som kom til oss. De hadde drevet mye med hest før de hadde begynt å ruse seg og brukte hest som en del av rehabiliteringen sin. Det var terapi i seg selv. Kontakten med dyrene og alle de gode samtalene i

stallen og på rideturer gjorde noe med dem, sier Merethe som selv fikk seg mange turer på hesteryggen. Jobben på jentesenteret strakk seg over tre og et halvt år.

Headhundet

Høsten 2012, etter at jentesenteret var nedlagt, fikk Merethe et nytt jobbtillbud som tok henne fullstendig på sengen. Kunne hun tenke seg å bli bestyrer for Evangeliesenterets kontaktsenter i Sandnes, som snart skulle åpne?

– Jeg ble helt sjokkert. Det var ikke planlagt i det hele tatt, sier Merethe og ler. Kaféen hvor kontaktsenteret skulle åpne, kjente Merethe forøvrig godt til. Fram til Evangeliesenteret

senter.

– Jeg stortrivdes med å jobbe på rehabiliteringssenter også, men kontaktsenter var nok det som lå hjertet mitt nærmest.

Det nytter

Merethe takket ja til tilbudet fra Evangeliesenteret og i 2013 åpnet det første kontaktsenteret i Rogaland, i Sandnes. Men det stoppet ikke der. Merethe så snart behovet for å hjelpe rusavhengige både på Jørpeland og Stavanger også, og var ikke redd for å påta seg mer ansvar. Med Merethe i spissen åpnet dermed Evangeliesenteret to nye kontaktsentre i Rogaland: På Jørpeland i 2014 og i Stavanger i

«Den største gleden er når personer bestemmer seg for å reise inn til rehabilitering»

gikk inn i samarbeid med kaféen hadde den gått under navnet No. 13, og var en kafé for rusavhengige, der Merethe hadde vært engasjert. Hun hadde også i flere tilfeller kjørt rusavhengige jenter fra Sandnes inn til Evangeliesenterets inntak, og var på den måten allerede tett på både kaféen og Evangeliesenteret.

– Samtidig som jeg ble overrasket, kjente jeg at det var en ære å bli spurt og det ga sanksjon i hjertet mitt, sier hun.

Dessuten hadde hun en lengsel etter å jobbe tettere på rusmiljøet på gata, slik man gjør ved et kontakt-

2018. Hvordan hun evner å drive tre kontaktsentre samtidig svarer hun lett:

– Det er ingen problem når jeg har så mange flotte frivillige arbeidere med meg. Jeg er rørt over trofastheten, innsatsen, og det hjertet de har for å hjelpe mennesker. Uten dem ville det aldri gått, sier hun. Hun beskriver også gleden hun opplever i arbeidet.

– Det er så godt å se at det nytter å hjelpe. Å se at det finnes mange muligheter og at mennesker kommer inn på rehabiliteringssentrene og får et helt nytt liv. Det gjør at du skjønner at alt er mulig. Det er håp for

Over: Merethe Aanestad setter pris på å hjelpe mennesker med rusproblemer.

hver enkelt, sier hun.

Et nytt liv

Den største gleden er når personer bestemmer seg for å reise inn til rehabilitering.

– Det er så godt å vite at de kommer til et godt sted og vil bli tatt godt vare på, sier hun.

– Hva er det tøffeste du opplever ved jobben som bestyrer?

Nå kommer tårene hos Merethe.

– Det er å miste noen. Gjestene våre blir som venner, nærmest familie. Vi blir kjent med veldig mange og noen av dem går det jo galt med. Enten det er sykdom eller rus som gjør at de dør. Det er det tøffeste jeg opplever.

– Vi vet at det alltid er en kamp når vi sender noen inn på avrusning og behandling. Men det er en god følelse når vi har levert stafettpinnen videre og vet at personen er i gode hender og får hjelp, sier Merethe Aanestad.

Fortsettelse fra s. 7
– **Ser vi mennesker?**

– Ser vi mennesker rundt oss?, sa Røine idet han kommenterte dagens flyktning-leire hvor tusenvis lever i stor fattigdom og umenneskelighet.

– Hva ser vi i hverandre, ser vi mennesker. Det er lett å ta feil, å overse hverandre.

Jesus er den gode hyrde, han frelser, forandrer og

gir oss nye muligheter, sa Finn Røine.

– La oss nå håpe at denne koronasituasjonen som verden befinner seg i vil gjøre noe med menneskers holdninger, og jeg skulle ønske at det norske folk må få se at vi trenger evangeliet, sa han.

Jesus blir salvet

Finn Røine refererte avslutningsvis til den gang

Jesus møtte synderinnen som salvet han mens han satt til bords i fariseeren Simons hus.

Lukas 7: 36 -38 – En av fariseerne innbød ham da til å spise hos seg. Jesus kom til fariseerens hus og tok plass ved bordet. Se, nå var det en kvinne der i byen som var en synderinne.

Da hun fikk vite at Jesus lå til bords i fariseerens hus, kom hun dit med en alabastkrukke med salve. Hun stilte seg bak Jesus, ved føttene hans, og gråt. Hun begynte å væte føttene hans med tårer og tørket dem med håret sitt, og hun kysset føttene hans mange ganger og salvet dem med salven.

Kostbar olje

– Her leser vi at denne synderinnen kommer inn mens de sitter til bords inne hos Simon.

Hun har en krukke med alabasterolje med seg. Gråtende kneler hun ned foran Jesus, veter han føtter med sine tårer, og salver dem med den kostbare oljen. Jesus så ikke til hennes livsførsel, men han så til hennes brystne hjerte, og gav henne et nytt liv, sa Røine.

Han minnet forsamlingen om at vi lever i en anstrengt tid med mye nød blant mange, og evangeliet kan redde mennesker som er trenger hjelp.

– Verden befinner seg i dag i en stor krise, koronakrisen med alt det den medfører seg. Både krisen og nøden kan bli enda større, la oss da håpe på at Jesus kan få gjort noe med hjertene på folk i denne tiden, sa Finn Røine.

Fortsettelse fra s. 21
Aud og Per Aril Skaanes

la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud, sier han.

Kamp og bølgedaler

– Har kristenlivet vært lett? Det blir en liten pause etter et slikt spørsmål, det blir mange tanker som melder seg. Per Aril gir uttrykk for sine meninger.

– Det har nok periodevis vært en kamp og følelsesmessige bølgedaler, antyder han.

– Jeg har aldri vært i tvil, men har kjent på åndsfattigdom, spesielt i den første tiden etter at jeg ble en kristen.

– Har ikke møtt den mørke veggen, men jeg må jo gjerne innrømme at det har vært utholdenhetsprøvelser mange gange, sier Per Aril Skaanes som har vært eldestebor i menigheten gjennom mange år.

Senere på året blir de opp tatt som medlemmer, og etter to år blir Per Arild spurt om å ta over regnskap og kassereroppgaven.

Ansvar

– Det kom overraskende, men kjente det var riktig å si ja, og takket for tilliten. Jeg hadde ikke hatt bruk for handel og kontorutdannelsen min direkte i mitt arbeide, men nå ble det bruk for den. Det ble 20 velsignede år med regnskap. Ved siden av dette har jeg fått være med å ta ansvar også på andre områder. Ja, det er nåde å få være en medarbeider i Gud's rike, sier Per Arild Skaanes.

– Dere leder bønnemøtene, hvordan opplever dere bønnefellesskapet?

Per Arild meddeler at menigheten alltid har vært en bønnemenighet, og bøn-

Hvile hos Jesus

Stille min sjel for Jesus!
Ensomhet søk Han.
Du har behov for hvile
Finner du i Guds dyre Lam.
Hvor skal du veien finne,
Her på en utrygg jord.
Uten å følge Jesus,
Tett i Hans Frelsespor.

Judit Simonsen

nemøtene har alltid hatt en stor plass.

– Vi får komme sammen å ha en felles bønnekamp, og har sett styrken i det. Under møtene opplever vi at stadig flere av oss åpner seg i bønn.

– *Registrerer dere noen form for koronafrykt blant de fremmøtte?*

Aud uttrykker sin tro på hjelp fra Gud i vanskelige tider. Igjen understreker hun den store betydningen som menighetsfellesskapet har for henne.

– Det at vi kom inn i menigheten har vært en velsignelse for oss. Her får vi en rik forkynnelse og åndelige mat. Menigheten er vår skole, og vi er blitt velsignet med et rikt fellesskap hvor vi støtter og ber for hverandre.

Guds nærhet

Hun har flere ganger og på mange måter opplevd svar på bønn, og kjenner seg trygg på at Gud er der med sin hjelp når det trengs.

– Vi lever i en utrygg verden og alvorlig tid. Kanskje det hadde blitt lettere for enhver av oss dersom vi hadde fokusert våre liv mer inn på at himmelen er vårt endelige mål, mener Aud Skaanes.

Per Arild som også har valgt å leve i Guds nærhet, kjenner at han kan hvile i Guds løfter. Jesu løfter kan man trygt stole på.

– Jeg tror kanskje at tiden som vi nå går igjennom kan ha vært en vekker for mange, eller kanskje også en lite varsel for tider som ligger foran oss, sier Per Arild Skaanes.

Guds Ord i sang og tale:

– Søk Guds rike først

På høstens første formiddagstreff fikk vi besøk av Vebjørn og Bjørn Egil Steinseth.

Gjennom sang, vitnesbyrd og forkynnelse formidlet de Guds Ord. Vebjørn berørte situasjonen som verden i dag befinner seg i, og frykt for korona.

Frykt ikke

– Vi har en pandemi som vi alle er blitt berørt av, men vi skal ikke frykte for den. Jesus er ved vår side, sa hun.

– Disiplene hadde låst seg inn på salen av frykt. Før de visste ordet av det, sto Jesus der sammen med dem. Han sa: «Frykt ikke, fred være med dere».

– Vi skal få lov til å leve med fred i våre hjerter. Vi har Jesus med oss, og vi skal ikke frykte, sa

Til høyre: Det var med stor glede at fpormiddagsmøtene nå kunne starte opp igjen.

Vebjørn Steinseth.

Materialisme

Bjørn Egil tok utgangspunkt i fortellingen fra Lukas evangelium om den rike bonden som ville rive ned låvebygningen sin for å bygge enda større. Steinseth advarte mot å bli for opptatt med det materielle i livet, men heller bygge sitt liv som Guds ord forteller oss.

Valg

– Våre valg er avgjørende, hva gagnar

Over: Vebjørn og Bjørn Egil Steinseth vitnet, sang og forkynnte Guds Ord.

det om vi vinner hele verden, men taper vår sjel. Så lenge vi er her på jorden vil sjelefienden forsøke på å få oss vekk fra Gud, og ødelegge livet vårt. Han gir seg ikke selv om vi kommer inn i alderdommen. Kom Lots hustru i hu, hun så seg tilbake, sa han.

– Valgene vi gjør her i livet er avgjørende for målet som vi har satt oss, sa Bjørn Egil Steinseth.

St. Hans-kveld på Roven i hygge og fellesskap:

SOMMERVARME MED STEMNING

I et nydelig sommervær ble et livlig og godt arrangement laget til på Roven. Det var ikke alle fra menigheten det passet for å komme, men de som møtte frem viste tegn på glede og trivsel denne sommerkvelden.

Kvelden var sentrert om den sosiale siden med grilling, kaffe, kaker og andakt.

Til høyre:
Terje Berntzen holdt en god og varm andakt om sin Herre og Mester, Jesus Kristus.

Over: Det ble gitt anledning til både sang og vidnesbyrd for dem som ønsket.

Over: Harald Christiansen og Roy Granberg var med og satte preg på kvelden. De hadde ledelsen av den musikalske siden.

Kenya: smittefare, isolasjoner og brutte Corona-tiltak Har fortsatt tro på Guds hjelp

Hygiene er vanskelig da det er mangel på vann. Overalt dør mennesker av corona.

September 2020.

Kjære venner.

Vi ønsker å takke dere for all støtte og forbønn gjennom denne vanskelige tiden vi går gjennom nå. Vi har ingen ord som kan si hvor takknemlige vi er.

I slummen bor man tett i tett, avstandsregler er umulig å holde. Testing kan man bare drømme om, og medisin er bare for de rike. Smitten sprer seg utrolig fort. Vi holder oss inne, prøver så godt vi kan. Takk for at dere husker på folket og landet her.

Utfordring

Det er en ting som har vært i tankene våre en stund. I den nåværende situasjonen, med Covid 19 som stenger for alt, har livet blitt en utfordring,

Vi har skrevet mange forslag og jobbforespørsler som vi er fortsatt venter på svar på, men alt i landet er på en måte stengt ned. Ber og håper at det snart vil bli en endring.

Inntekt

I mellomtiden trenger vi midler for å møte de daglige behovene vi har, til mat og og å betale månedlige regninger.

Vi ønsker å starte noe som kan være med å hjelpe oss å tjene penger, og som kan støtte oss i en tid som dette.

Grace har alltid elsket fjærkre, hun vil gjerne starte med å ha kyllinger i bakgården, for salg, og jeg ønsker å selge kjøkkenartikler.

Dette blir det ikke noe reising av, og vi kan fortsatt holde oss til smittevernsreglene som er her i landet.

Vi har en bønn og et ønske; er det noen som har mulighet å hjelpe oss å starte med dette hadde vi vært utrolig takknemlige!!

Forbønn

Å starte opp med dette trenger vi kr 30 000,-, tilsammen, for oss begge to.

Det har ikke vært lett å leve med familie, uten inntekt, men vi takker for at dere alltid har vært der for oss.

Takk for all støtte og ikke minst forbønn som har båret oss gjennom alt!

Vi takker Jesus for dere og ønsker dere Guds rike velsignelse.

*Varme tanker fra
Grace og Rodah*

Foto: Olga Ozik, Pixabay

Evangeliet går frem i Iran:

Muslimer søker Jesus

Iran er det landet i verden hvor flest mennesker kommer til tro på Jesus. Iranske kristne får en sterk kjærlighet til det jødiske folk og Israel.

En ny film forteller historien om den «raskest voksende kirken» i verden, en underjordisk, forfulgt kristen bevegelse i et land kjent for å eksportere radikal islamsk terrorisme – Iran. Folk i Iran, en nasjon der majoriteten av befolkningen er muslimer, flykter fra islam i hopetall. Å komme til tro og bøye kne for Jesus innebærer å støtte Israel, ifølge dokumentaren «Sheep Among Wolves Volume II.» “Hva om jeg fortalte deg at islam er død?” sier en uidentifisert iransk kirkeleder i filmen, som ble regissert av Dalton

Thomas og produsert av Frontier Alliance International Studios.

“Hva om jeg fortalte deg at moskeene i Iran er tomme?” fortsetter han. “Hva om jeg fortalte deg at ingen følger islam i Iran? Vil du tro meg? Dette er akkurat det som skjer inne i Iran. Gud beveger seg kraftig i Iran.”

Pastoren legger til: “Hva om jeg fortalte deg at den beste evangelisten for Jesus var Ayatollah Khomeini? Ayatollahene brakte islams sanne ansikt frem i lyset, og folk oppdaget at det var en løgn... 40 år under islamsk lov har vært en katastrofe i Irans 5000-årige historie.»

Thomas kaller bevegelsen «den iranske oppvåkningen».

“Bevegelsen eier ingen eiendommer, ingen bygninger, har ingen sen-

trale ledere, og er hovedsakelig ledet av kvinner,” sa han i en uttalelse.

Dette skjer i tråd med Matteus 10:16, som sier: “Se, jeg sender dere ut som sauer blant ulver, vær kloke som slanger og uskyldige som duer,” hevder dokumentaren. “Iranere med muslimsk bakgrunn vender islam ryggen og bøyer kne for den jødiske Messias – med vennlig hengivenhet mot det jødiske folk.”

Men å være en Jesu disipler i den islamske republikken innebærer å sette seg selv i stor fare.

“Vi vet at hvis de tar oss, er det første de vil gjøre mot oss å voldta kvinnene. Deretter vil de slå oss og til slutt drepe oss,” sa en troende. “Vår beslutning innebærer at vi gir våre kroppene som offer. Når jeg går ut, er det alltid med den tanke at jeg kanskje

ikke kommer hjem igjen.”

En leder av den iranske underjordiske kirken forklarer at deres mål ikke er å plante kirker, men å gjøre disipler, hvorav de fleste er kvinner.

Pastoren forklarer at all aktivitet i den underjordiske kirken er bygget på bønn.

“Vi finner fredelige mennesker gjennom bønn. Vi finner til og med steder vi kan samles gjennom bønn, sier han. “Jesus har møtt mange gjennom deres drømmer, eller han har kommet inn i livene deres på andre mirakuløse måter. Når vi hører alt dette, så vet vi at Jesus har gått foran oss.”

[Kristne iranere rapporterer at det er opp imot 3 millioner kristne i Iran]. Dette skriver IKAJ.NO

Jubilanter overstått VI GRATULERER

50 år

☐ Sissel Løvhaug
28.07

☐ Freddy Wahl Stensby
20.07

☐ Thambiah
Arulgnanaseelan
08.07

☐ Rolf Charles Thorsen
14.07

☐ Kari Helen Bråthen
19.08

60 år

☐ Terje Kinn
07.07

☐ Kathe Ims
20.09

☐ Johnny Omark
10.09

70 år

☐ John Kjensberg
31.07

75 år

☐ Arvid Karleif Krumsvik
10.07

85 år

☐ Anne-Marie Myhre
22.08

☐ Reidun Synnøve Julås
28.09

90 år

☐ Nils Heggemsnes
11.07

☐ Erling Berger
31.07

Jubilanter fremover

50 år

☐ Anne Øverbø
07.11

☐ Inge Trælhaug
05.11

☐ Svein Ole Næss
07.12

☐ Svein Louis Rimmereid
06.12

60 år

☐ Gunvor Helen
Guttormsen
31.10

☐ Raymond Smenes
01.11

☐ Lonny Beathe
Mathisen
30.11

☐ Glenn Moen
27.11

70 år

☐ Terje Romsaas
27.10

75 år

☐ Torill Hedlund
29.11

80 år

☐ Oddvar Roald
Edvardsen
13.10

90 år

☐ Borghild Hansen
30.10

Takk

☐ **Hjertelig takk** for vakre
roser jeg fikk av dere til
påske !
Det varmet...
Turid Kristine Olsen

☐ **Hjertelig takk** for hilsen
og nydelige blomster i
begravelsen til vår kjære
Pappa Henry Monrad
Aarmo. Tusen Takk for alt
dere var for han.
Med vennlig hilsen
Rita Aarmo med søsknene
Jim og Wanja Aarmo

☐ Først vil jeg på familien
og mine vegne få lov til å
takke så mye for alt dere
betydde gjennom alle
årene for pappa, og for
den gode hilsningen og de
nydelige blomstene i
begravelsen til vår kjære
pappa Henry Monrad
Aarmo.
Pappa fikk være her i 93
år, før han fikk hjemlov, og
fikk lov å komme hjem til
Herren.
Høyt elsket, dypt savnet og
for alltid i våre hjerter.
Mvh Familien

☐ **Hjertelig takk** for hilsen
og gaver til min 85-års
dag.

Hilsen
Judith Simonsen

☐ **Tusen takk** for nydelige
blomst og hilsener på min
90-års dag.

Vennlig hilsen
Gunnhild Løken

La Guds sak få fremgang GJENNOM ARVEN DIN

*En dag vil vi forlate
jorden, og vi må
fordele alle våre
verdier til andre. Alt i
form av eiendom,
bosted og innbo vil bli
overlatt til arvtagere.*

Det har vært til stor
glede og nytte i livet på
jorden, men nå vil det
ikke lenger ha noen
verdi for oss.

Uten avtalt arvtager tilfaller arven staten

- ☐ Er du i tvil om hvem
som vil arve deg?
- ☐ Vi kan være
behjelpelige med råd og
veiledning.

Som en dråpe med FORNYELSENS KRAFT

*La arven din bli til
velsignelse for Guds sak.*

*Hvis du ikke allerede har
slekt eller venner som
skal overta arven,
hvorfor ikke la det gå
til menigheten?*

Kontakt oss:
**Evangeliesalen
Berøa**
Tlf. 22 20 53 42

❑ **Tusen takk** for blomsterhilsen ved vår kjære far Kjell Badendycks bortgang. Det var enestående å bli husket etter så mange år. Vi i familien føler at savnet er stort, men takknemligheten er større. Han sovnet inn i oppstandelsens lys 1. Pinsedag.

Guds fred over arbeidet.

Mvh.

Anne B. Fjeldstad

Minneord

❑ **Willy Nilsen** sovnet

stille inn med familien ved sin side tidlig på morgenen 4. juni på Bråset sykehjem.

Willy ble født på Nærsnes 27.1.1931, omvendt og døpt 1944/ 45 og medlem av Evangeliesalen, Oslo. Han ble utsendt som evangelist i 1949 og virket som forkynner over hele landet. Han virket en tid sammen

med David Østby i Gudbrandsdalen.

Han har vært forstander på Svae bedehus, Skiptvet, Pinsemenigheten på Roa som var knyttet til Evangeliesenteret, og predikant i Filadelfia Asker i mange år.

Han hadde også i mange år stilling i et transportfirma, og virket i fritiden som forkynner. Willy ble gift med Martha Kristoffersen fra Sandnes, og de fikk mange gode år sammen. Hun døde for en del år

siden.

De fikk to barn, Ester og Arve, svingerbarn og barnebarn.

Willy Nilsen hadde en profetisk tone i sin forkynelse, og var til stor velsignelse med sitt varme brorskap.

De siste fem årene bodde han på Bråseth Sykehjem i Røyken.

På grunn av korona situasjonen og dets regler var ingen fra menigheten til stede.

Lyden av en jubelfoss

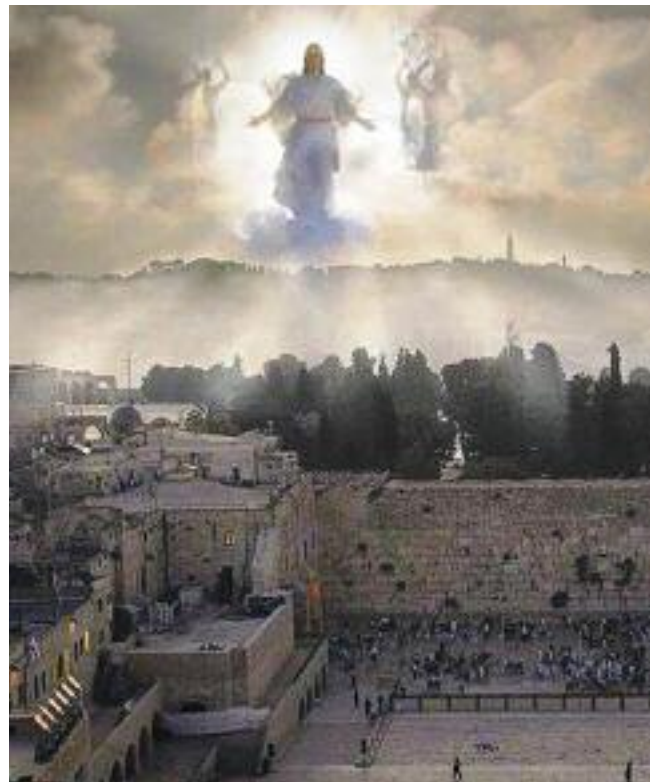
Å, Jesus din nåde er stor.
Du kom for oss alle på jord.
Kjempe hardt i Getsemanehagen.
Du hadde det vondt den dagen.

Til Golgata korset du bar,
Ein smertens mann du var.
Du tok all min synd på deg,
Var lydig, gjekk den trange veg.

Alt er fullbrakt, er ordna til oss.
Dei lyder som ein jubelfoss.
Takk for at du døydde for meg,
Så eg kan leva med deg.

Takk for at du stod opp påskedag.
Halleluja- vi får juble i lag.
Du er god, vil oss det beste;
Leve i deg og for vår neste.

Judith Simonsen

Hvilken herlighet som venter oss..

«Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først stå opp.

Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren.»

(1. Tessalonikerbrev 4:16-17)

Returadresse: Evangeliesalen Berøa Menighetsblad,

Postboks 179 Sentrum 0102 Oslo

Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsenderen med opplysning om den nye adressen.

«Reis deg Guds menighet»

Reis deg, Guds menighet!
Natten er omme,
Solkledd står dagen med kall fra din
Gud. Frihet han kjøpte deg,
han som snart skal komme.
Kast dine bånd, du er Jesu brud!

Gled deg, Guds menighet!
Herlig å være
sannhets og frihets og kjærlighets
tolk! Til de forvillede
bud fra hjemmet bære,
samle og løfte et elsket folk!

Skynd deg, Guds menighet!
Folkenes skarer
venter i mørke på lys og på fred.
Send dine vitner ut
med det ord som varer!

Skynd deg, vær snar, før enn sol går
ned!
Arbeid, Guds menighet!
Plass må du finne,
plass for hver troende sjel i din hær!
Herren har bruk for dem,
hver en mann og kvinne.,
høsten er stor, og så få vi er.

Reis deg, Guds menighet! Snart
lyder ropet: Brudgommen kommer
i herlighets skrud!
Da skal han hente deg,
da oppfylles håpet,
kronen er din, skjønn kongebrud!.

*Melchior Falk Gjertsen
i 1897*

SANGER V MINNES OG SETTER PRIS PÅ

Foto:: Mircea Iancu fra Pixabay